

opusdei.org

Размисли на св. Хосемария върху евангелската притча за десетте девици

В тези няколко реда
Основателят на Опус Деи
говори за добрата употреба
на времето.

Трябва да ви говоря за времето, за
това време, което преминава.
Няма да повтарям познатото
твърдение, че една година повече
е всъщност една година по-малко
(...).

Не желая и да се спирам – с притурени носталгични нотки - на конкретното обстоятелство на краткотрайността на човешкия живот. Тази бързопреходност на земното преминаване би трябвало да ни подбужда нас, християните, да оползотворяваме по-добре времето, изобщо да не се боим от нашия Господ, а още по-малко пък да приемаме смъртта като злополучен завършек. Една година, завършила с благодатта и милосърдието на Бог е още една крачка, която ни приближава към Небето, нашата окончателна родина.

Мислейки за това положение, много добре разбирам възгласа на свети Павел към коринтяните: Времето е кратко[i]. (...) Следователно не е благоразумно да го пропиляваме, нито да го хвърляме на вятъра; не бива да похабяваме този отрязък от света,

който Бог е поверил на всеки от нас.

Нека отворим Евангелието от свети Матей, глава 25: *„Тогава царството небесно ще се оприличи на десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца; пет от тях бяха мъдри, а петте неразумни”* [ii]. Евангелистът разказва, че мъдрите са оползотворили времето.

Благоразумно взимат масло в съдовете си и са готови, когато ги повикват: *„Ето, младоженецът иде, излизайте да го посрещнете”* [iii]. Те увеличават пламъка и радостно отиват да го посрещнат.

Ще дойде онзи ден, който ще бъде последен и който не ни плаши. Твърдо уповавайки се на Божията благодат, ние още отсега сме готови – с достойнство, с

решителност, с любов и в баналните занимания – да се явим на тази среща с Господ, носейки запалени светилниците си. Защото ни очаква голям празник на Небето. „Ние сме, скъпи братя, тези, които участваме в сватбата на Словото; ние, които вярваме в Църквата, които се храним от Светото писание, които се радваме, че Църквата е единена с Бог. Помислете сега, моля ви, дали сте дошли на тази сватба със сватбарски дрехи – вгледайте се внимателно в своите мисли”^[iv]. Уверявам ви и вас, уверявам и себе си, че тази сватбарска дреха ще бъде изтъкана с Божиата любов, която сме съумели да опазим и в най-дребните неща. Понеже е работа на влюбените да се грижат за детайлите дори в привидно незначителните действия.

Но да продължим с притчата. Какво правят неразумните? От онзи момент те насочват усилията си и се стягат в очакване на Младоженеца – отиват да купят масло. Ала те късно са взели решението си и докато отиват, *„пристигна младоженецът, и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори. После дохождат и другите девици и викат: „господине, господине, отвори ни!”*[v]. Не че те останаха бездейни, все пак опитаха нещо... Но чуха глас, който им отговори строго: *„Не ви познавам”*[vi]. Неразумните не съумяха или не пожелаха да се подготвят с необходимото старание и забравиха да се запасят навреме разумно с масло. Те не проявиха старание, за да изпълнят по съвършен начин малкото, което им беше възложено. В

действителност те разполагаха с доста часове, но ги пропиляха.

Нека се замислим сериозно върху собствения си живот. Защо понякога не намираме онези минути, които са нужни, за да довършим с любов работата, за която отговаряме и която е пътят на нашето освещаване? Защо занемаряваме семейните задължения? Защо ни обзема бързане, когато се молим, когато присъстваме на светата литургия? Защо ни липсват спокойствието и мирът, за да изпълняваме присъщите ни задължения, а се занимаваме без никакво бързане със задоволяването на личните капризи? Можете да ми отговорите: ама това са дребни работи. Да, така е. Но тези нещица са маслото, нашето масло, което поддържа пламъка – горящ, а светлината – запалена. (...)

Това е плодът на днешното ни слово – да бъдем убедени, че нашето преминаване на земята – по всяко време и при всякакви обстоятелства – е път за Бог. Че то е съкровище от слава, един образ на Небето; че то – дадено в ръцете ни - е едно чудо, което трябва да раздаваме с чувство на отговорност, с открито лице към хората и към Бог. Не е нужно да променяме своя статус - можем да го вършим дори наред сред света, освещавайки своята професия или служба, както живота в семейното огнище, социалните контакти и изобщо всяка дейност, която ни изглежда изключително земна.

Св. Хосемария, „Приятели на Бог”, 39-41.

Превод от испански: Марио Георгиев

[i][i] Срв.1 Кор. 7, 29.

[ii] Мт. 25, 1-2.

[iii] Мт. 15, 6.

[iv] Свети Григорий Велики,
Проповеди по Евангелията, 38, 11
(PL 76, 1289).

[v] Мт. 25,10-11.

[vi] Мт. 25, 12

.....

pdf | документ, генериран
автоматично от <https://opusdei.org/bg-bg/article/razmisli-na-sv-khosemariia-vrkhu-evangelskata-pritcha-za-desette-devitsi/> (27.03.2025)